

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/381/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115219590
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2115219590.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Daša Kontríková, v právnej veci žalobcu: AB 2 B.V., reg. č. 56007043, so sídlom Amsterdam, Strawinskylaan 933, PSČ 1077XX, Holandské kráľovstvo, zastúpený: Advokátska kancelára GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., Teplická 7434/147, Piešťany, proti žalovanému: Y. I., nar. X.X.XXXX, bytom Y., o zaplatenie 576,28 eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 16C/359/2015-56 zo dňa 3. mája 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu I. inštancie sa ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd I. inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 576,28 eur s príslušenstvom a náhradu trov konania. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Rozsudok súdu I. inštancie právne odôvodnil § 497, § 499 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, § 54 ods. 1, 3, § 37, § 39, § 41, § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej iba „OZ“), § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 5, § 4 ods. 1, 2 z. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 2 písm. j), k), § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z predloženej úverovej zmluvy mal preukázané, že neobsahovala údaj o výške zmluvného úroku, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, resp. o použití splátok na tieto príslušenstvá. Úverové podmienky žalovaný nepodpísal. Súd mal za to, že všeobecné zmluvné podmienky majú obsahovať len skutočnosti technického, spresňujúceho, resp. vysvetľujúceho charakteru, nemôžu však obsahovať podstatné náležitosti zmluvy, ktorou je aj riadne dojednanie výšky úroku za poskytnutý úver alebo výšky jednotlivých poplatkov. Nakoľko neboli účastníkmi platne dohodnuté podstatné náležitosti zmluvy je potrebné hľadiť na poskytnutý úver ako bezúročný.

2. V úverovej zmluve nie je uvedený údaj o RPMN ako povinná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z.), Okresný súd Dunajská Streda v rozsudku 16C/119/2015 zo dňa 3.9.2015 uviedol, že "nemožno dať za pravdu žalobcovi, ktorý tvrdí, že pri revolvingovom (pravidelne sa obnovujúcom) úvere nie je možné RPMN určiť v zmluve priamo. Tento názor je predovšetkým v rozpore s jasným znením § 9 ods. 2 písm. j) cit. zákona, ktoré jej uvedenie výslovne vyžaduje a žiaden typ úveru z nej nevyníma. Žalobca však ignoruje aj súvislosti s ďalšími ustanoveniami. Už zo samotného § 9 ods. 2 písm. j) totiž vyplýva, že RPMN sa má uviesť na základe údajov platných ku dňu uzavretia zmluvy. Ďalej časť II prílohy č. 2 cit. zákona obsahuje viacero predpokladov, za ktorých sa má RPMN vyčíslieť aj pri takých úveroch, akými je revolvingový úver v prerokúvanej veci. Napr. podľa písm. a) tejto časti, ak zmluva umožňuje čerpať úver ľubovoľne, považuje sa za vyčerpaný v plnej výške okamihom uzavretia zmluvy. Podobne písm. c) tejto časti upravuje spôsob výpočtu RPMN pre prípad ľubovoľného čerpania s obmedzeniami. Z citovaných ustanovení tak vyplýva, že zákonodarca si bol vedomý ťažkosti, ktoré vznikajú pri vyčíslení RPMN pri úveroch čerpaných podľa vôle klienta. Napriek tomu však požiadavku na jej uvedenie v § 9 ods. 2 písm. j) cit. zák. ustanovil, a práve preto v cit. ustanoveniach prílohy upravil postupy na prekonanie týchto ťažkostí. Preto je argumentácia žalobcu o nemožnosti určenia RPMN v zmluve nesprávna.

3. Zmluva neobsahuje povinnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) Z. z. 129/2010 Z. z. - určenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čoho následkom je že v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) tohto zákona sa poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Údaj o výške úrokovej sadzby v bode 39. zmluvy "26,28 % a 11,88 %" je zmätočný, takýto údaj nie je vôbec určitý a jasný a preto možno uzavrieť, že zmluva neobsahuje ani úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. i), pričom odkaz pri tejto kolónke znie: "v závislosti na výške vyčerpanej čiastky viď sadzobník". Sadzobník obsahuje údaje o tom, že pri vyčerpanej čiastke nižšej ako 1.000 eur predstavuje úrok 26,28 % ročne a pri vyčerpanej čiastke vyššej ako 1.000 eur predstavuje úrok 11,88 % ročne. Je teda úplne nepochopiteľné z akého dôvodu žalobca neuviedol v zmluve konkrétnu úrokovú sadzbu, v danom prípade 26,28 % ročne, keďže výška úverového rámca predstavuje 500 eur. - potvrdené aj rozsudkom KS v Trnave 10Co/77/2013: "každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami "suma" (dnes "výška"), "počet" a "termíny splátok" viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky, čo je navzdory odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa (ktorý by pri rozhodovaní sa, či zmluvu uzavrie, nemal byť zavádzaný ani problematickými údajmi, z ktorých nemusí byť schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy reálne mu poskytnutej a teda i celková cena, za ktorú si požičiava a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť)."

4. Z uvedených dôvodov je úver podľa § 11 ods. 1 písm. a) zák. 129/2010 Z. z. bezúročný a bez poplatkov.

5. V konaní bolo preukázané, že žalobca poskytol žalovanému plnenie, avšak vzhľadom na absolútnu neplatnosť úverovej zmluvy s úverovým rámcom, žalobca nemá právo požadovať od žalovaného nič navyše len naozaj poskytnuté plnenie. Nakoľko neboli účastníkmi platne dohodnuté podstatné náležitosti zmluvy, je potrebné hľadiť na poskytnutý úver ako bezúročný.

6. Bezdôvodné obohatenie mohlo potom spočívať len v prijatom plnení do výšky poskytnutého úveru, teda do výšky 500 eur, z ktorého žalovaný uhradil čiastku 555 eur. I pokiaľ podľa rozpisu žalobcu mal žalovaný čerpať 1.018,14 eur, nemožno z tejto skutočnosti vychádzať vzhľadom na skutočnosť, že nie je možné presne určiť, akú sumu skutočne žalovaný čerpal, akým spôsobom boli jeho platby použité / či na úhradu istiny, poplatkov, úrokov/ a žalobca uvádza rôzne čiastky v predžalobnej výzve a samotnej žalobe, teda sa jedná o jeho zmätočný postup, z ktorého nevyplyva bez pochyb, že by žalovaný nejakú čiastku vôbec mal v prospech žalobcu uhradiť, a teda vzhľadom na výšku úverového rámca a úhradu žalovaného má súd za to, že žalovaný dlh splatil. V časti poplatku za upomienku súd poukazuje na Rozsudok OS Piešťany 10C 283/2011, OS Trenčín 10C 238/2013, ktorými bol tento poplatok vyhlásený za neprijateľnú podmienku. Výška poplatku za upomienku je neprimerane vysoká, nebola dojednaná individuálne, je preto neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Stanovený poplatok totiž umožňuje získať na úkor spotrebiteľa majetkový prospech, ktorý prevyšuje skutočné výdavky na upomienku. Zákon pritom ako príslušenstvo pohľadávky v § 121 ods. 3 OZ označuje náklady na uplatnenie pohľadávky, teda predpokladá presné výdavky. Paušálna výška poplatku za upomienku bez transparentného výpočtu skutočných nákladov predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. O trovách konania rozhodol tak, že úspešný žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil, preto súd vyslovil, že mu náhradu trov konania nepriznáva.

7. Proti rozsudku Okresného súdu Trnava podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Uviedol, že nenapáda právnu kvalifikáciu predmetného sporu, ale čo vyčíta predmetnému rozsudku, je skutočnosť, že súd I. inštancie zle vyhodnotil skutkové okolnosti prípadu, čo viedlo k zamietnutiu žaloby žalobcu. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Predpokladom zodpovednosti za získané bezdôvodné obohatenie nie je protiprávne konanie obohateného ani jeho zavinenie, ale objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva. Skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, dopadá na tie prípady, keď v okamžiku poskytnutia plnenia existoval právny dôvod plnenia, ktorý však následne, v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti, stratil svoje právne účinky (odpadol). Okamžikom odpadnutia právneho dôvodu

sa poskytnuté plnenie stáva bezdôvodným obohatením. Inštitút bezdôvodného obohatenia vyjadruje totiž zásadu občianskeho práva, že nikto sa nesmie bezdôvodne obohatiť na úkor iného, a pokiaľ k tomu dôjde, je povinný takto získaný prospech vrátiť. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23.11.2010, sp. zn. 5M Cdo 17/2009 a rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 46/2009, zo dňa 30. júna 2010. Ďalej uviedol, že súd nezobral do úvahy dôležitú skutočnosť a to tú, že držiteľ revolvingového úveru má k dispozícii finančné prostriedky vo výške dohodnutého úverového rámca. Termín "revolvingový" znamená po slovensky "obnovujúci sa". Pri tomto type úveru je obnoviteľná finančná rezerva. S každou uhradenou mesačnou splátkou "žalovaný sporí" čiastku, ktorú si v prípade potreby môže opäť požičať, a to bez akýchkoľvek zbytočných "papierovačiek", čo znamená, že pokiaľ klient pravidelne splácal, jeho úverový rámec sa obnovoval a mohol ďalej čerpať finančné prostriedky. Úverová karta je nákupná úverová karta, ktorá je nositeľom časovo neobmedzeného - opakovaného revolvingového úveru. Žalobca (rovnako ako aj ostatné bankové a nebankové spoločnosti) ponúka spolu s revolvingovým úverom aj kreditnú kartu, ktorú žalovaný mohol používať na klasické nákupy v predajniach a postupne sa peniaze z účtu odpočítavali, až kým nevyčerpal disponibilný zostatok. Revolvingový úver mal následne splácať. Okrem samotného nákupu mohol žalovaný taktiež počítať aj s výberom hotovosti.

8. Žalobca predložil konajúcemu súdu podrobný prehľad čerpania, splátok a úhrad, ktorý poskytuje údaje o tom, kedy žalovaný čerpal finančné prostriedky prostredníctvom revolvingového úveru, ako aj všetkých úhrad. Preto s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti je jasné, že súd na základe listín predložených žalobcom zle vyhodnotil skutkový stav predmetnej právnej veci. Týmto rozhodnutím súd dovolil žalovanému sa bezdôvodne obohatiť na úkor žalobcu minimálne vo výške 462,64 eur. Preto na základe vyššie uvedeného navrhuje, aby odvolací súd v odvolaní napadnutej časti rozsudok zmenil tak, že mu bude v tomto rozsahu nárok priznaný, prípadne aby odvolací súd v tejto časti rozsudok zrušil a vec vrátil súdu I. inštancie na ďalšie konanie.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu I. inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

10. Predmetom nárok žalobcu bolo zaplatenie sumy 576,28 eur, ročný úrok z omeškania vo výške 32,62 eur a úrok z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 576,28 eur odo dňa 23.07.2015 do zaplatenia a náhrada trov konania, pričom žalobca nárok odvodzuje z úverovej zmluvy zo dňa 27.05.2013. Na základe zmluvy žalovanému bol poskytnutý úver, pričom výška úverového rámca bola 500 eur a žalovaný mal mesačne splácať 4 % z dlžnej čiastky. Z dôvodu, že žalovaný prestal úver splácať, právny predchodca žalobcu ho výzvou k splateniu celého úveru zo dňa 28.05.2014 vyzval na zaplatenie dlžnej sumy 625,28 eur naraz (č. I.35).

11. Vzhľadom k odvolaniu žalobcu, je predmetom prieskumu odvolacieho súdu posúdenie správnosti rozhodnutia, pokiaľ súd I. inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že vzhľadom na absolútnu neplatnosť úverovej zmluvy s úverovým rámcom, žalobca nemá právo požadovať od žalovaného nič navyše len naozaj poskytnuté plnenie. Uviedol tiež, že nakoľko neboli účastníkmi platne dohodnuté podstatné náležitosti zmluvy, je potrebné hľadiť na poskytnutý úver ako bezúročný.

12. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

13. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

14. V posudzovanej veci bolo nesporné, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a v sporoch o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy je súd oprávnený a povinný vykonať dokazovanie aj nad rámec návrhov strán sporu v záujme ochrany slabšej strany sporu, za ktorého sa považuje aj spotrebiteľ.

15. Súd je oprávnený a povinný dvojstranný právny úkon, v tomto prípade úverovú zmluvu posudzovať jednak podľa ustanovení § 34 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka a aj podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Ak zák. č. 129/2010 Z. z. v § 11 ods. 1 písm. b) sankcionoval veriteľa, ktorý zmluvu pripravoval tak, že ak zmluva neobsahuje konkrétne náležitosti v zákone stanovené, je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov, neznamená to, že zmluva sa považuje za absolútne neplatnú. Len ustanovenia Občianskeho zákonníka presne stanovujú, v ktorých prípadoch je možné právny úkon považovať za absolútne neplatný, absolútnu neplatnosť nemožno rozširovať na iné prípady, ako tie, ktoré sú v OZ taxatívne vymedzené. Ak súd vyhodnotil zmluvu uzavretú medzi stranami sporu v danej veci ako absolútne neplatný právny úkon, jeho právny názor je nesprávny.

16. Odvolací súd sa stotožňuje aj s námietkou žalobcu v tom, že súd I. inštancie nesprávne vyhodnotil aj skutkový stav v danej veci. Žalobca predložil konajúcemu súdu podrobný prehľad čerpania, splátok a úhrad, ktorý poskytuje údaje o tom, kedy žalovaný čerpal finančné prostriedky prostredníctvom revolvingového úveru, ako aj všetkých úhrad (č. l. 37 a 38). Žalovaný tvrdenia žalobcu ani nepoprel. Nesúhlasil s poplatkami za výpis, upomienkami a žiadal o splátkový kalendár. Súd I. inštancie však ustálil, že nemožno z rozpisu vychádzať vzhľadom na to, že nie je možné určiť presne akú sumu skutočne žalovaný čerpal, akým spôsobom boli jeho platby použité a vzhľadom na výšku úverového rámca a úhradu žalovaného mal za to, že žalovaný dlh splatil.

17. Podľa § 150 ods. 1, 2 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

18. Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

19. Ustanovenie § 150 CSP zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu a to povinnosť tvrdiť. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpoklad pre úspech v spore. V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Rozsudok v sporovom konaní (v zásade) zodpovedá tomu, čo strany tvrdili a v (zásade) nezohľadňuje to, čo žiadna zo strán sporu netvrdila. Súd má však možnosť v materiálnom zmysle určitej korekcie. Súd môže strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP), výnimočne môže vykonať dôkaz, ktorý strany nenavrhlí a takto zistiť skutočnosť, ktorá nebola stranami tvrdená (§ 185 ods. 2 a 3). Tento materiálny korektív však nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Jeho účelom je v rozumnej miere zmierniť prísne formálne následky nesplnenia povinnosti tvrdiť. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Žalobca má povinnosť uviesť skutkové tvrdenia a predmetom skutkových tvrdení sú právne skutočnosti, teda skutočnosti označené právnou normou v jej hypotéze (v skutkovej podstate). Strana sporu má povinnosť predložiť skutkové tvrdenia pravdivo a úplne a zároveň povinnosť tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti, čo znamená, že je potrebné uviesť všetko to, čo je obsiahnuté v skutkovej podstate hmotnoprávnej normy (skutočnosti spôsobilé na základe hmotného práva prívodiť úspech strany v spore). Hmotné právo určuje, ktoré skutočnosti sú podstatné a rozhodujúce.

20. Ak z listinných dôkazov súd nevedel vyvodiť tú okolnosť akú sumu žalovaný reálne aj čerpal na úvere, súd mal v zmysle § 150 ods. 2 CSP vyzvať žalobcu na objasnenie tejto skutočnosti. Ak tak neurobil a žalobu zamietol z dôvodu, že nevedel presne určiť akú sumu žalovaný čerpal, napriek listinnému dôkazu dopustil sa nesprávneho procesného postupu, v dôsledku ktorého došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces a jeho postup je možné hodnotiť ako formalistický.

21. Požiadavka na zistenie skutkového stavu veci v ustanovení § 215 CSP vyjadruje, že základom pre rozhodnutie súdu sú také skutočnosti, ktoré boli v konaní zistené procesne regulárnym spôsobom pri vykonávaní dokazovania (a čo vyšlo za konania inak najavo). Z dôvodu, že súd I. inštancie nepostupoval

v súlade so zákonom a nedostatočne zistil skutkový stav, ktorý by umožňoval posúdiť relevantné skutočnosti potrebné pre meritórne rozhodnutie súdu, jeho rozhodnutie nemožno považovať za správne.

22. Odvolaciemu súdu z vyššie uvedených dôvodov, neostávalo iné, než v záujme zachovania práva účastníkov konania na riadny dvojinštančný proces so všetkými jeho atribútmi (zahŕňajúci vykonávanie základného dokazovania, dostatočné právne posúdenie veci a vypracovanie rozhodnutia s odôvodnením zodpovedajúcim úprave v § 220 ods. 2 CSP) rozsudok súdu I. inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a podľa odseku 2 rovnakého paragrafu i zákona, vec vrátiť súdu I. inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

23. Súd I. inštancie poukázal vo svojom rozhodnutí aj na to, že zmluva nemá náležitosti v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z. a preto považoval úver za bezúročný a bez poplatkový (ktorá skutočnosť zo strany žalobcu ani nebol sporovaná). Preto úlohou súdu I. inštancie v ďalšom konaní bude vykonať dokazovanie za účelom zistenia reálneho čerpania úveru zo strany žalovaného ako aj toho akú sumu žalobcovi uhradil. Žalovaný vo svojom vyjadrení tiež žiadal aj možnosť úhrady dlžnej čiastky v splátkach. Pokiaľ na tejto žiadosti i naďalej trvá, s použitím § 232 ods. 3 a 4 CSP po doplnení potrebného dokazovania zameraného predovšetkým na osobné, majetkové či zárobkové pomery žalovaného a členov jeho domácnosti a po zohľadnení vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, bude jeho povinnosťou opätovne rozhodnúť pričom rozhodnutie bude potrebné riadne v súlade s § 220 ods. 2 CSP odôvodniť.

24. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vráti vec súdu I. inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd I. inštancie v novom rozhodnutí o veci.

25. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.